

In **JACOB HENDRIK VAN REENEN** ziet gij den kweekeling van de Doorluchtige School dezer stad, die reeds in 't derde jaar na zijne promotie in de Regtsgeleerdheid, op aanbeveling van CRAS — gij gevoelt wat dit zegt! — waardig gekeurd werd, eenen KEMPER op te volgen, en plaats te nemen naast zijnen beroemden Leermeester. Is het in 't algemeen waar, dat de gelukkige beoefening van ieder vak van wetenschap op eene grondige kennis der Oude Letteren berust: VAN REENEN loonde reeds vroeg, deze waarheid, als van overwegend belang voor den Regtsgeleerde, diep te gevoelen. Hij gaf daarvan eene treffelijke proeve door het bewerken eener *Disputatio de Q. HORATHI FLACCI Epistola ad Pisones*, welke hij ten jare 1806, onder den Hoogleraar VAN LENNER, alhier openlijk verdedigde. Zoo bewees hij, dat hij door dezen zijnen Leermeester langs den koninklijken weg tot de kennis der Ouden was opgeleid en kracht gevoelde, om dien weg zelf te betreden. Ik vermeld echter dit letterkundig proefschrift, alsmede de uitgave van ANAKREON, in 1807 door hem bezorgd, geenszins, om de verdiensten er van in 't licht te stellen: ik wil er alleen op wijzen, om de rigting van 's mans vorming en studiën te doen uitkomen. En hij bleef aan die rigting getrouw, ook toen hij zich gedrongen voelde, van zijn Hoogleeraarsambt afstand te doen, en door de vereerende keuze der natie later tot eenen werkkring geroepen werd, waarin moeilijke staatszorg de kweeking der Letteren van het oude *Hellas* en *Latium* maar al te ligt bezwaart en verdringt. Dat weten wij, Medeleden! die zijne Voorlezingen over het een of ander punt van het Romeinsche Regt, in verband met die Letterkunde, in onze gewone zamenkomsten mogten hooren. Dat zal zijn zoon met weemoedige dankbaarheid zich herinneren, wien hij zijn *Algemeen Overzicht der akademische werkzaamheden van den toekomstigen Meester in de Regten*, zoo vol van wijsheid, in eene Latijnsche Toespraak opdroeg. Dat heeft hij nog kort vóór zijn verscheiden getoond, door twee uitvoerige Verhandelingen over het bovengenoemde dichtwerk aan ons mede te deelen. In deze beide opstellen staafde hij zijn reeds vroeger geuit gevoelen, tegen de latere bedenkingen van den Zwitserschen philoloog ORELLI en den Duitschen Geleerde

HILGERS, dat de *Ars poëtica* niet als een Leerdicht, maar als een satirische Brief moet beschouwd worden, gerigt aan bepaalde personen, over omstandigheden die hen betreffen. Zoo keerde de man nog in rijperen leeftijd gaarne terug tot hetgeen hem in zijne jongelingsjaren had bekoord, en verhelderde hij den avond zijns levens, onder meer ernstige bezigheden, door het licht der wijsheid, dat hem toestraalde uit de Schriften van den meest menschkundigen dichter van *Rome*. Met blijdschap begroette hij dan ook de *Horatiana Prosopographia*, zoo vol van grondige kennis en fijne kritiek, in de school van PEERLKAMP opgegaard, waarvan het eerste gedeelte als Dissertatie nog bij zijn leven verscheen. Daarom wist de Klasse, na 's mans overlijden, geen beter gebruik van zijnen nagelaten arbeid te maken, dan dezen aan den verdienstelijken auteur der *Prosopographie* in handen te stellen. En zij mag zich verheugen dit te hebben gedaan. ESTRÉ heeft de bijdragen van zijnen voorganger ter opheldering van HORATIUS weten te waarderen: zijn voltooid werk draagt er op meer dan eene plaats de blijken van. — VAN REENEN heeft den 3^{len} Augustus 1845 zijne loopbaan geëindigd, en reeds den 7^{len} October des vorigen jaars is ook de werkzame hand van ESTRÉ door den dood verstijfd, en zijne warme zucht voor al wat goed en edel is, uitgedoofd. De Klasse heeft het afsterven van den nog jeugdigen geleerde, die, in weêrwil van een ongunstig lot, reeds zoo veel had geleverd en nog zoo veel meer beloofde, opregtelijk betreurd en met verdienden lof zijner gedacht. Zijne vrienden — en hij had er zoo velen! — hebben rouw over hem gedragen, terwijl één hunner ¹ in een waardig woord te zijner nagedachtenis getoond heeft, dat zij hem hebben gekend en hooggeacht. Doch wanneer ook zij, die ESTRÉ in de kracht van zijnen geest, in de strengheid van zijne beginselen en in de beminnelijkheid van zijne inborst hebben weten te schatten, den lof van hunnen vriend niet meer kunnen vermelden, zal zijn arbeid over HORATIUS het schoone gedenkteeken blijven van de trouwe liefde, waarmede hij de letteren beoefend heeft.

¹ De Heer Mr. S (MOX) V (ISSERING) in den *Konst- en Letterbode* van 1846, N°. 52, blz. 402.